

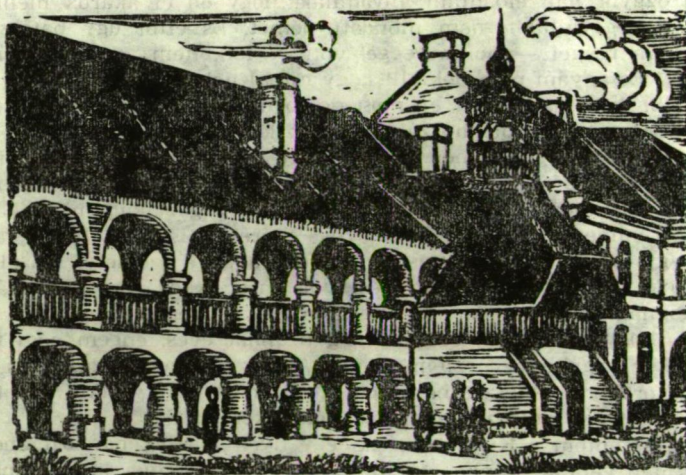
És akkor nekiálltam szénát gyűjteni. Voltak ott már jópáran, de én voltam a legkissebb. És tudtam keresni naponta a tízórás munkával ötven forintot. És akkor vittem anyámnak a pénzt.

Második héten már kapáltam. Nagyon szerettem volna egy szandált venni, de közbe tudtam, hogy az nem érdekes most hogy én mit szeretnék, mer otthon kell változtatni a helyzeten, oda kell a pénz. De egy szandált is nagyon szerettem volna! Száznegyven forintért adtak akkor egy szandált, gyerekszandált — talán úgy volna jó, hogy anyámnak is adok, meg magamnak is megtartok valamennyit? Visszafogtam akkor minden héten ötven forintot. Úgy vettem meg a harmadik hét után a szandált.

Gyerekkoromba — hát erős voltam már akkor is, erősebb mint a többi gyerek. Sokszor játszottunk lovascsatát — az olyan, hogy a kissrácokat a nyakunkba kaptuk, és szaladtunk egymásnak, hogy ki tudja ledönteni, lerántani a másikat a lováról. Mindig ilyen kis nagyszájú, magabiztos, erőszakos krapekok voltak a kapitányok, azok ültek föl, vívtak egymással, a lovak meg fogták közbe a lábukat, állták a sarat, meg szaladtak ha kellett. És én mindig ló voltam. Hát tetszett nekem ez, hogy mindig én voltam a ló, mer erős voltam, és hát a jó ló az borzasztó erős, és nem lehet kidönteni a helyéből! És mindig az volt, hogy én maradtam egyedül a placcon a lovasommal!

Csak az volt a szar, hogy amikor a győztes kapitányok a babérokat learatták, akkor én szóba se kerültem. Hát ugye: egy LÓ? Szóba se kerültem! Hanem hát „éljen a kapitány!” És ez borzasztó rosszul esett nekem. Ez nekem annyira FÁJT, hogy sokszor elbujtam és elbögtem magam. Hát ezeknek eszükbe se jut az, hogy nélkülem nem győznének?! BORZASZTÓAN fáj! De megmagyarázni soha nem tudtam ezt nekik.

Hát én voltam a ló. Erős voltam, de eléggé csendes gyerek, verekedni nem tudtam meg nem is akartam, ilyen kiálló ló-fogaim voltak — —

A NAGYENYEDI KOLLEGIUM (IMRE LAJOS METSZETE)